

Arrest

nr. 258 773 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Louizalaan 500
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 1 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 25 november 2020 gehoord.

1.3. Op 18 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 24 januari 1995 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte tot uw zesde op de Carretera Panamericana in San Martin, departement El Salvador, ter hoogte van kilometer 16. Daarna verhuisde u naar het kanton San Jose I, eveneens in San Martin, waar uw vader een kippenbedrijf begon.

In 2007 kwamen twee personen met bivakmutsen naar jullie huis, die geld wilden van uw vader. Ze bonden jullie armen vast en namen jullie mee naar een braakliggend terrein. Ze vermoordden vervolgens uw vader en verwondden u en uw moeder. U slaagde erin om samen met uw broer weg te lopen naar de bureu. De daders kregen later een gevangenisstraf van minstens tien jaar.

Na deze gebeurtenissen verhuisde u met uw moeder, broer en zus naar de wijk Los Amates in San Martin, waar u tot uw vertrek uit El Salvador bleef wonen. U behaalde in 2015 uw middelbaar diploma in automechanica. Sinds 2010 werkte u in de garage Auto Medic vlakbij uw woning, tot 2017 als hulp en nadien als volwaardig mecanicien.

In oktober 2018 kwamen twee bendeleden naar de garage die naar de baas vroegen. Hij was op dat moment niet aanwezig. U en uw collega vertelden hen dit en ze vertrokken weer. Een week later keerden ze terug en vroegen ze opnieuw naar uw baas. Hij was toen wel aanwezig en sprak met hen. Ze eisten van hem een maandelijkse som van 100 dollar per maand, maar uw baas zei dat hij dat niet had en dat niet kon betalen. Hierna besloot hij de garage achter gesloten deuren terug te openen, zodat de bendeleden niet zomaar konden binnenstappen. Uw baas sloot uiteindelijk een akkoord met de bende en betaalde vanaf dan 100 dollar per maand. Na enige tijd wilden ze meer geld maar uw baas zei dat hij dat niet kon betalen. Vanaf maart 2019 begonnen ze ook u lastig te vallen bij de garage. Ze wilden dat ook u hen geld gaf, maar u deed dit niet. Uw baas bracht soelaas door akkoord te gaan om 200 dollar per maand te betalen. Daarnaast begonnen ze u ook vanaf maart te vragen of u zich niet wilde aansluiten bij de bende, maar u ging niet op hun verzoek in. Hierop zeiden ze dat u dan maar de gevolgen moest dragen en dat ze u iets gingen aandoen als u niet meewerkte. U besloot hierop het land te verlaten en kocht op 31 mei een ticket. Op 26 juli 2019 stopte u met werken in de garage.

U verliet El Salvador op 23 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Panama en Spanje naar België, waar u op 24 september 2019 aankwam.

Op 1 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en diploma's, de geboorteakte van uw moeder en de overlijdensakte van uw vader, een attest van uw werk, foto's van uw werk, een medisch attest van uw littekens, een verklaring van uw baas over uw problemen, en nieuwsartikels over de moord op uw vader, moorden op garagisten en over de algemene bendesituatie in El Salvador in het algemeen en San Martin in het bijzonder.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen

band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

In casu dient uw verzoek om internationale bescherming, gelieerd aan gemeenrechtelijke feiten, dan ook te worden beoordeeld in de context van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat de moord op uw vader, die u ondersteunt met zijn overlijdensakte, een medisch attest en neergelegde persartikels, niet betwist wordt en dat deze vreselijke gebeurtenis onmiskenbaar een grote invloed op uw leven heeft gehad. Voor de toekenning van een beschermingsstatus dient u echter ook aan de hand van uw persoonlijke vervolgingselementen aan te tonen zelf een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te hebben in uw land van herkomst. Zoals u zelf stelt hebt u nadien met de ouders geen problemen meer gekend, aangezien ze een celstraf van tien jaar hebben gekregen. Bovendien hebben zij mogelijk zelfs een langere straf gekregen omdat er aan het licht kwam dat zij nog andere moorden hadden gepleegd (CGVS, p. 11). U kan dan ook ten gevolge van de moord op uw vader geen actuele gegronde vrees vervolging of risico op ernstige schade in uw land aantonen, hoe ernstig deze feiten ook zijn. In casu werden de ouders namelijk veroordeeld en opgesloten door de Salvadoraanse autoriteiten en hebt u in de twaalf jaar na deze feiten geen enkel probleem meer met hen gekend.

Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijk door de bende MS gevisieerd werd.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de bendeleden u aanspoorden om u aan te sluiten en trachtten te rekruteren voor de bende (CGVS, p. 11). Nadien zouden ze ook begonnen zijn om u persoonlijk af te persen (CGVS, p. 13). In uw interview bij DVZ maakte u echter geen enkele melding van deze pogingen tot rekrutering (Vragenlijst CGVS), hoewel deze volgens u herhaaldelijk plaatsvonden (CGVS, p. 16) en de aanleiding vormde voor hun bedreigingen (CGVS, p. 12-13). Deze bedreigingen vormden voor u dan weer de directe aanleiding om naar België te komen (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u over deze pogingen tot rekruteringen helemaal niets vermeldde tijdens uw interview bij DVZ, verklaart u louter dat u er op dat moment niet aan had gedacht (CGVS, p. 16). Aangezien deze pogingen tot rekruteringen volgens uzelf de aanleiding vormden van uw besluit om het land te verlaten, kan deze verklaring allerminst overtuigen. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat u tijdens het interview bij DVZ over uw directe vluchtmotieven vertelt. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen had op de inhoud van dit interview (CGVS, p. 2). Deze belangrijke omissie over de essentie van uw problemen met deze bendeleden doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast is het gedrag van deze bendeleden ook niet compatibel met de intentie u werkelijk renta te doen betalen of te rekruteren. Zij vragen u namelijk herhaaldelijk om u aan te sluiten en renta te betalen in de periode van maart tot eind juli 2019. Ze verklaren vervolgens dat u de gevolgen zal dragen en dat ze u iets gaan aandoen indien u niet meewerkt. U kan echter deze hele periode simpelweg weigeren zonder dat zij hun bedreigingen uitvoeren (CGVS, p. 13). Meer nog, ze beperken hun pogingen tot de directe omgeving van de garage (CGVS, p. 13), hoewel u slechts 50 meter verder woonde (CGVS, p. 6) en komen dus op geen enkel moment naar uw woning om u te rekruteren, af te persen of te bedreigen. Ook na uw ontslag, wanneer u niet meer bij de garage kwam, kwamen ze u niet zoeken aan uw woning (CGVS, p. 14) en ook uw familieleden werden er niet op aangesproken (CGVS, p. 15-16). Indien ze u werkelijk wilden rekruteren of afpersen en u hun instructies herhaaldelijk weigerde kan dan ook verwacht worden dat zij hun pogingen zouden intensifiëren, bijvoorbeeld door u niet enkel aan te spreken bij de garage, of hun dreigementen zouden uitvoeren. Dat dit niet gebeurde, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd waarom de bendeleden niet naar uw huis kwamen, stelt u dat het misschien was omdat uw familie daar ook was of omdat uw baas hen nog betaalde en vroeg om jullie met rust te laten (CGVS, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de aanwezigheid van uw familie een belemmering zou vormen voor dezelfde bendeleden die u met de dood hadden bedreigd. Ook uw verklaring dat ze het niet deden door de betaling van uw baas kan niet

overtuigen. Integendeel, dat uw baas meer begon te betalen, met name 200 in de plaats van 100 dollar per maand zou geweest zijn omdat de bende u en uw collega begonnen te bedreigen om hem (zijn zaak) onder druk te zetten (CGVS, p. 13). Dit wijst er dan ook eerder op dat de bende niet in u geïnteresseerd was doch enkel druk wilde zetten op uw baas. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat ze werkelijk zouden willen dat u, op straffe van de dood bij weigering, ook een bendelid zou worden. Een goed draaiende zaak zou voor hen immers het belangrijkste zijn in het genereren van een inkomstenstroom voor hun bende en daarvoor was het van belang de werking van de zaak niet te verstoren. Overigens zoeken de bendes in eerste instantie vers bloed om de gelederen aan te vullen bij kwetsbare en vatbare jongen, waarbij deze hun lidmaatschap kunnen verdienen door hun moed en wreedheid te tonen. Niet voor niets is de gemiddelde rekruteringsleeftijd 15 jaar en gaat het in het algemeen over jongeren uit arme wijken die hun secundair onderwijs niet beëindigden en geen formele jobs hadden (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Behoudens specifieke noden moeten zij dan ook niet de toevlucht nemen tot bedreigingen in de hoop onwillige volwassenen zonder veel meerwaarde te dwingen om zich bij de bende aan te sluiten.

Ook uw eigen gedrag in deze omstandigheden komt weinig aannemelijk over indien u werkelijk dacht dat ze u persoonlijk viseerden. Hoewel ze u enkel bij de garage aanspreken (CGVS, p. 13) en u al sinds 31 mei 2019 de tickets had gekocht (CGVS, p. 7), blijft u nog werken in de garage tot 26 juli (CGVS, p. 5). Hoewel deze benedeleden de reden zouden vormen van uw vertrek uit El Salvador en uw verzoek om internationale bescherming, doet u dus niets om hen te vermijden en blijft u daarentegen nog maandenlang naar de enige plek gaan waar ze u lastigvallen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u nog tot juli bleef werken, antwoordt u dat u geld had geleend van iemand om de vlucht te betalen en dat u nog wat geld moest sparen om mee te nemen. Ook wanneer u erop wordt gewezen dat uw werk de reden van uw vertrek uit El Salvador is en opnieuw gevraagd wordt waarom u naar uw werk bleef gaan, antwoordt u dat het uw enige inkomsten waren (CGVS, p. 15). Uw verklaringen kunnen op zichzelf weinig overtuigen. De situatie met de benedeleden op uw werk waren volgens uzelf namelijk ernstig genoeg om het land te verlaten en internationale bescherming nodig te hebben, maar niet ernstig genoeg om te wachten met het afbetalen van uw schuld of om zonder spaargeld te vertrekken. Deze uitleg komt niet ernstig over. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u uw vlucht zelf betaalde met uw spaargeld en maakt u geen melding van een lening, hoewel u expliciet werd gevraagd hoe u aan het geld was geraakt (CGVS, p. 7). De geloofwaardigheid van deze lening als reden waardoor u tot juli zou zijn blijven werken, wordt hierdoor dus ernstig ondermijnd. Bijgevolg kan u dan ook niet verklaren waarom u tot eind juli bleef werken op de enige plek waar u concrete problemen zou hebben gekend met deze benedeleden. Uw eigen houding ten opzichte van uw problemen plaatst de geloofwaardigheid ervan dus nog verder op losse schroeven.

Wat betreft de verklaring van uw baas over uw problemen moet opgemerkt worden dat dit louter een weergave vormt van zijn verklaringen en zodus slechts waarde heeft voor zover de erin beschreven gebeurtenissen geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet het geval is. Bovendien werd dit document duidelijk gesolliciteerd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangezien het op 25 februari 2020 werd opgesteld, zeven maanden na uw laatste werkdag en vijf maanden na uw vertrek uit El Salvador. De inhoud van dit document kan uw ongeloofwaardige verklaringen dan ook niet in een ander licht plaatsen.

In zoverre dus kan worden aangenomen dat u, als werknemer van een garage, mede het slachtoffer was van intimidatie door een bende, kan op basis van het bovenstaande geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze bende u persoonlijk viseerde. Uit uw verklaringen komt naar voren dat het doel van de bende was om uw baas onder druk te zetten om meer te betalen. Hieruit kan geen reëel risico in uwen hoofde worden afgeleid. Dat de bende uw baas via u of uw collega probeerde te intimideren is daarvoor onvoldoende ernstig. U zou namelijk van maart tot eind juli hun eisen hebben kunnen negeren zonder dat zij hun bedreigingen uitvoerden. Bovendien zouden ze u enkel hebben aangesproken in de buurt van de garage en zouden ze nooit naar uw woning gekomen zijn (CGVS, p. 13) hoewel deze slechts 50 meter verder lag (CGVS, p. 6). Ook na uw ontslag, wanneer u niet meer in de garage kwam, zouden ze u evenmin bij u thuis gezocht hebben (CGVS, p. 14) en ook na uw vertrek zouden ze uw familie niet aangesproken hebben (CGVS, p. 15-16). Er kan dus gesteld worden dat de intimidaties stopten wanneer u niet langer bij de garage kwam. De ingeroepen problemen ontberen dus ook actualiteit. Indien u niet in deze garage zou werken, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u met hen nog problemen zou kennen. Bovendien stelt u dat de garage door de eigenaar intussen gesloten is en zou u er dus zelfs niet meer kunnen gaan werken (CGVS, p. 12). U kan dan ook niet aantonen een reëel risico op ernstige schade te lopen omwille van deze benedeleden, aangezien u hun vragen kennelijk probleemloos kon negeren en ze na uw ontslag ook geen enkele poging meer deden om deze afpersing en rekrutering verder te zetten.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als (ex-)werknemer van een garage, dat u aantoont met een attest en foto's als dusdanig wordt aangenomen in deze beslissing. Op

zich volstaat dit echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U legt ook enkele artikels neer specifiek over moorden op garagisten, waaronder een geval op de Carretera Panamericana. Ook hierbij geldt dat u niet louter kan verwijzen naar uw profiel, maar in concreto een reëel risico op ernstige schade dient aan te tonen, wat in deze niet het geval is. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bewijzen uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Ook uw scholing, die u aantoonst met de diploma's, wordt niet in vraag gesteld. De geboorteakte van uw moeder bewijst haar geboorte die evenmin betwist wordt. Daarnaast handelen enkele van de door u neergelegde artikels over het algemene bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador en San Martin in het bijzonder. U laat echter na aan te tonen dat u in dit verband een concreet persoonlijk risico loopt bij terugkeer naar El Salvador.

Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin iets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft namelijk een precisering van de jaartallen van de neergelegde artikels en een verbetering van de datum van uw ontslag van juni naar juli. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel". Tevens uit hij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS (notities CGVS, p. 11 en 17). In oktober 2018 zouden twee bendeleden naar de garage zijn gekomen waar hij als mecanicien werkte en naar zijn baas hebben gevraagd (notities CGVS, p. 10). Toen bleek dat deze niet aanwezig was, vertrokken ze weer. Een week later keerden ze terug en vroegen ze opnieuw naar zijn baas, die toen wel aanwezig was (notities CGVS, p. 10-11). De bendeleden eisten van hem een som van 100 dollar per maand, maar verzoekers baas zei dat hij dat niet had en dat niet kon betalen (notities CGVS, p. 11 en 12). Hierna besloot hij de garage achter gesloten deuren terug te openen, zodat de bendeleden niet zomaar konden binnenstappen (notities CGVS, p. 11). Uiteindelijk sloot zijn baas een akkoord met de bende waarna hij 100 dollar per maand betaalde (notities CGVS, p. 12). Na enige tijd eisten de bendeleden echter meer geld, maar verzoekers baas zei dat hij dit niet kon betalen (notities CGVS, p. 13). Vanaf maart 2019 begonnen de bendeleden ook verzoeker lastig te vallen bij de garage. Ze eisten geld van hem, maar verzoeker weigerde (notities CGVS, p. 13). Zijn baas bracht soelaas door akkoord te gaan om 200 dollar per maand te betalen (notities CGVS, p. 13). Daarnaast begonnen de bendeleden vanaf maart ook aan verzoeker te vragen of hij zich wilde aansluiten bij de bende, maar verzoeker ging niet op hun verzoek in. Hierop zeiden de bendeleden dat hij dan maar de gevolgen moest dragen en dat ze hem iets gingen aandoen als hij niet meewerkte (notities CGVS, p. 11-13). Verzoeker besloot hierop het land te verlaten en kocht op 31 mei een vliegticket (notities CGVS, p. 11). Op 26 juli 2019 stopte hij met werken in de garage (notities CGVS, p. 11) en op 23 september 2019 verliet verzoeker El Salvador (notities CGVS, p. 7).

2.3.6.2. In verband met verzoekers betoog dat de door hem aangehaalde problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, aangezien de daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie, niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, waarbij hij verwijst naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016 waarin gesteld wordt dat personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende nood kunnen hebben aan internationale bescherming en dit op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, bemerkt de Raad dat, daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, uit wat volgt blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de bende MS en in het bijzonder zijn bewering dat deze bende hem persoonlijk viseerde.

2.3.6.3. De Raad wijst er vooreerst op dat door de commissaris-generaal een belangrijke omissie wordt vastgesteld in verzoekers verklaringen over de essentie van zijn verklaringen met deze bendeleden, hetgeen reeds de geloofwaardigheid van zijn bewering persoonlijk te zijn gevisieerd door hen danig onderuithaalt. Meer bepaald wordt in dit verband in de bestreden beslissing op het volgende gewezen: *“U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de bendeleden u aanspoorden om u aan te sluiten en trachtten te rekruteren voor de bende (CGVS, p. 11). Nadien zouden ze ook begonnen zijn om u persoonlijk af te persen (CGVS, p. 13). In uw interview bij DVZ maakte u echter geen enkele melding van deze pogingen tot rekrutering (Vragenlijst CGVS), hoewel deze volgens u herhaaldelijk plaatsvonden (CGVS, p. 16) en de aanleiding vormde voor hun bedreigingen (CGVS, p. 12-13). Deze bedreigingen vormden voor u dan weer de directe aanleiding om naar België te komen (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u over deze pogingen tot rekruteringen helemaal niets vermeldde tijdens uw interview bij DVZ, verklaart u louter dat u er op dat moment niet aan had gedacht (CGVS, p. 16). Aangezien deze pogingen tot rekruteringen volgens uzelf de aanleiding vormden van uw besluit om het land te verlaten, kan deze verklaring allerminst overtuigen. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat u tijdens het interview bij DVZ over uw directe vluchtmotieven vertelt. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen had op de inhoud van dit interview (CGVS, p. 2). Deze belangrijke omissie over de essentie van uw problemen met deze bendeleden doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.”*

Verzoekers verweer dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een samenvatting werd verzocht en dat hij zich dan ook beperkt heeft tot de essentie van zijn problemen, namelijk de afpersing van zijn baas, volstaat geenszins ter vergoelijking van deze vastgestelde omissie. De Raad wijst erop dat ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoeker de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (vragenlijst CGVS, 'voorafgaand advies'). Daar verzoeker dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat hij op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen bepaalde gevolgen met zich kan meebrengen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd waarbinnen hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zouden de bedreigingen vanwege de bendeleden omdat hij niet inging op hun eis om tot de bende toe te treden, de reden zijn geweest waarom verzoeker besloot El Salvador te ontvluchten, omdat hij hierdoor vreesde dat hem hetzelfde zou overkomen als andere garagisten die vermoord werden in zijn omgeving (notities CGVS, p. 11). Aangezien deze rekruteringspogingen de directe aanleiding betroffen voor verzoekers vertrek uit El Salvador, kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat verzoeker hiervan melding zou maken bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem immers uitdrukkelijk gevraagd werd naar alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelde dat de bendeleden geld eisten en geen gewag maakte van het feit dat ze eisten dat hij bij de bende zou toetreden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met deze bendeleden.

2.3.6.4. Verder bemerkt de Raad dat tevens moet worden vastgesteld dat het gedrag van deze bendeleden niet compatibel is met de intentie verzoeker werkelijk renta te doen betalen of te rekruteren. De commissaris-generaal overweegt dienaangaande immers terecht als volgt: *“Daarnaast is het gedrag van deze bendeleden ook niet compatibel met de intentie u werkelijk renta te doen betalen of te rekruteren. Zij vragen u namelijk herhaaldelijk om u aan te sluiten en renta te betalen in de periode van maart tot eind juli 2019. Ze verklaren vervolgens dat u de gevolgen zal dragen en dat ze u iets gaan aandoen indien u niet meewerkt. U kan echter deze hele periode simpelweg weigeren zonder dat zij hun bedreigingen uitvoeren (CGVS, p. 13). Meer nog, ze beperken hun pogingen tot de directe omgeving van de garage (CGVS, p. 13), hoewel u slechts 50 meter verder woonde (CGVS, p. 6) en komen dus op geen enkel moment naar uw woning om u te rekruteren, af te persen of te bedreigen. Ook na uw ontslag, wanneer u niet meer bij de garage kwam, kwamen ze u niet zoeken aan uw woning (CGVS, p. 14) en ook uw familieleden werden er niet op aangesproken (CGVS, p. 15-16). Indien ze u werkelijk wilden rekruteren of afpersen en u hun instructies herhaaldelijk weigerde kan dan ook verwacht worden dat zij hun pogingen zouden intensifiëren, bijvoorbeeld door u niet enkel aan te spreken bij de garage, of hun dreigementen zouden uitvoeren. Dat dit niet gebeurde, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd waarom de bendeleden niet naar uw huis kwamen, stelt u dat het misschien was omdat uw familie daar ook was of omdat uw baas hen nog betaalde en vroeg om jullie met rust te laten (CGVS, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de aanwezigheid van uw familie een belemmering zou vormen voor dezelfde bendeleden die u met de dood hadden bedreigd. Ook uw verklaring dat ze het niet deden door de betaling van uw baas kan niet overtuigen. Integendeel, dat uw baas meer begon te betalen, met name 200 in de plaats van 100 dollar per maand zou geweest zijn omdat de bende u en uw collega begonnen te bedreigen om hem (zijn zaak) onder druk te zetten (CGVS, p. 13). Dit wijst er dan ook eerder op dat de bende niet in u geïnteresseerd was doch enkel druk wilde zetten op uw baas. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat ze werkelijk zouden willen dat u, op straffe van de dood bij weigering, ook een bendelid zou worden. Een goed draaiende zaak zou voor hen immers het belangrijkste zijn in het genereren van een inkomstenstroom voor hun bende en daarvoor was het van belang de werking van de zaak niet te verstoren. Overigens zoeken de bendes in eerste instantie vers bloed om de gelederen aan te vullen bij kwetsbare en vatbare jongen, waarbij deze hun lidmaatschap kunnen verdienen door hun moed en wreedheid te tonen. Niet voor niets is de gemiddelde rekruteringsleeftijd 15 jaar en gaat het in het algemeen over jongeren uit arme wijken die hun secundair onderwijs niet beëindigden en geen formele jobs hadden (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Behoudens specifieke noden moeten zij dan ook niet de toevlucht nemen tot bedreigingen in de hoop onwillige volwassenen zonder veel meerwaarde te dwingen om zich bij de bende aan te sluiten.”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het wel degelijk denkbaar is dat een criminele bende enerzijds een garagehouder afperst en anderzijds probeert de werknemers van die garage te rekruteren. Volgens verzoeker sluit het ene het andere niet uit. Daarnaast bemerkt verzoeker nog dat uit de informatie van de commissaris-generaal louter blijkt dat de gemiddelde leeftijd van rekruten voor criminele bendes in El Salvador 15 jaar is. Nergens uit deze informatie blijkt dat een jongeman van 23/24 jaar te oud is om zich bij een bende aan te sluiten. Verzoeker wijst er tevens op dat hij zich in een kwetsbare positie bevond aangezien zijn werkgever reeds had geweigerd gehoor te geven aan de eerste pogingen tot afpersing. Verzoeker stelt dat criminele bendes elke gelegenheid aangrijpen die zich voordoet en die hun voordeel kan opleveren, of het nu is om zichzelf rechtstreeks te verrijken of om hun troepen te versterken.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers bemerkingen niet van aard zijn afbreuk te doen aan voormelde motivering in de bestreden beslissing. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het uiten van losse beweringen, zonder bovenstaande pertinente vaststellingen afdoende in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bendeleden de intentie hadden hem werkelijk renta te doen betalen of te rekruteren, en dat de door verzoeker omschreven gang van zaken er eerder op wijst dat de bende niet in hem geïnteresseerd was doch enkel druk wilde zetten op zijn baas, gelet op de vaststelling dat verzoeker gedurende de hele periode van maart tot eind juli 2019 simpelweg kon weigeren zonder dat de bendeleden hun bedreigingen uitvoerden, de bendeleden hun pogingen tot de directe omgeving van de garage beperkten, terwijl verzoeker slechts 50 meter verder woonde, en zij op geen enkel moment naar zijn woning kwamen om hem te rekruteren, af te persen of te bedreigen, ook niet na zijn ontslag. Dat de bendeleden werkelijk de intentie zouden hebben gehad om verzoeker renta te doen betalen of te rekruteren, blijkt hieruit dan ook allerm minst. Door de commissaris-generaal wordt in dit verband tevens terecht opgemerkt dat het voor de bende niet opportuun is om verzoeker te dwingen lid te worden van

deze bende, nu een goed draaiende zaak voor hen immers het belangrijkste zou zijn in het genereren van een inkomstenstroom voor hun bende en dat het daarvoor van belang was de werking van de zaak niet te verstoren. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker geenszins voldoet aan het profiel van personen die door de bendes gerekruteerd worden. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, rapport *"Life under gang rule in El Salvador"* van 26 december 2018 van *International Crisis Group (ICG)*) dat de bendes in eerste instantie vers bloed zoeken om de gelederen aan te vullen bij kwetsbare en vatbare jongeren, waarbij deze hun lidmaatschap kunnen verdienen door hun moed en wreedheid te tonen. Blijkens deze informatie is de gemiddelde rekruteringsleeftijd 15 jaar en gaat het in het algemeen over jongeren uit arme wijken die hun secundair onderwijs niet beëindigen en geen formele jobs hadden. Behoudens specifieke noden moeten bendes dan ook niet de toevlucht nemen tot bedreigingen in de hoop onwillige volwassenen zonder veel meerwaarde te dwingen om zich bij de bende aan te sluiten. Deze informatie ondergraaft dan ook verder verzoekers bewering dat de bendeleden hem, op dat moment een vierentwintigjarige man met een middelbaar diploma in automechanica en een job als mecanicien, wilden rekruteren.

2.3.6.5. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat ook verzoekers eigen gedrag in de door hem verklaarde omstandigheden allerm minst aannemelijk is. In de bestreden beslissing worden in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *"Ook uw eigen gedrag in deze omstandigheden komt weinig aannemelijk over indien u werkelijk dacht dat ze u persoonlijk viseerden. Hoewel ze u enkel bij de garage aanspreken (CGVS, p. 13) en u al sinds 31 mei 2019 de tickets had gekocht (CGVS, p. 7), blijft u nog werken in de garage tot 26 juli (CGVS, p. 5). Hoewel deze bendeleden de reden zouden vormen van uw vertrek uit El Salvador en uw verzoek om internationale bescherming, doet u dus niets om hen te vermijden en blijft u daarentegen nog maandenlang naar de enige plek gaan waar ze u lastigvallen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u nog tot juli bleef werken, antwoordt u dat u geld had geleend van iemand om de vlucht te betalen en dat u nog wat geld moest sparen om mee te nemen. Ook wanneer u erop wordt gewezen dat uw werk de reden van uw vertrek uit El Salvador is en opnieuw gevraagd wordt waarom u naar uw werk bleef gaan, antwoordt u dat het uw enige inkomsten waren (CGVS, p. 15). Uw verklaringen kunnen op zichzelf weinig overtuigen. De situatie met de bendeleden op uw werk waren volgens uzelf namelijk ernstig genoeg om het land te verlaten en internationale bescherming nodig te hebben, maar niet ernstig genoeg om te wachten met het afbetalen van uw schuld of om zonder spaargeld te vertrekken. Deze uitleg komt niet ernstig over. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u uw vlucht zelf betaalde met uw spaargeld en maakt u geen melding van een lening, hoewel u expliciet werd gevraagd hoe u aan het geld was geraakt (CGVS, p. 7). De geloofwaardigheid van deze lening als reden waardoor u tot juli zou zijn blijven werken, wordt hierdoor dus ernstig ondermijnd. Bijgevolg kan u dan ook niet verklaren waarom u tot eind juli bleef werken op de enige plek waar u concrete problemen zou hebben gekend met deze bendeleden. Uw eigen houding ten opzichte van uw problemen plaatst de geloofwaardigheid ervan dus nog verder op losse schroeven."*

Verzoeker beperkt zich tot de opmerking dat hij niet over voldoende middelen beschikte, dat hij tot het einde moest werken om een vliegticket te kunnen betalen en dat hij wel spaargeld had maar een deel van het geld voor het ticket had geleend. Hiermee doet hij echter op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoeker aanvankelijk op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat hij zijn vlucht zelf betaalde met zijn spaargeld en geen gewag maakte van een lening, terwijl hem nochtans expliciet gevraagd werd hoe hij aan het geld was geraakt, en dat het voorts hoe dan ook niet ernstig is dat de situatie met de bendeleden op zijn werk blijkbaar wel ernstig genoeg was om het land te verlaten en internationale bescherming nodig te hebben, maar niet ernstig genoeg om te wachten met het afbetalen van zijn schuld of om zonder spaargeld te vertrekken.

2.3.6.6. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de bende MS hem persoonlijk viseerde. In zoverre nog kan worden aangenomen dat verzoeker, als werknemer van een garage, mede het slachtoffer was van intimidatie door een bende, wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat de bende zijn baas via verzoeker of zijn collega probeerde te intimideren, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Immers zou verzoeker volgens zijn verklaringen van maart tot eind juli de eisen van de bende hebben kunnen negeren zonder dat zij hun bedreigingen uitvoerden. Bovendien zouden ze hem enkel hebben aangesproken in de buurt van de garage en zouden ze nooit naar zijn woning zijn gekomen (notities CGVS, p. 13) hoewel deze slechts 50 meter ver lag (notities CGVS, p. 6). Ook na zijn ontslag, wanneer verzoeker niet meer in de garage kwam, zouden ze verzoeker evenmin bij hem thuis gezocht hebben (notities CGVS, p. 14) en ook na

zijn vertrek zouden ze zijn familie niet aangesproken hebben (notities CGVS, p. 15-16). Derhalve kan worden gesteld dat de intimidaties stopten wanneer verzoeker niet langer bij de garage kwam. De ingeroepen problemen ontberen dus ook actualiteit. Indien verzoeker niet in deze garage zou werken, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat hij nog problemen zou kennen met de bendeleden. Bovendien stelt verzoeker dat de garage door de eigenaar intussen gesloten is en zou hij er dus zelfs niet meer kunnen gaan werken (notities CGVS, p. 12). Aangezien uit het voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker hun vragen kennelijk probleemloos kon negeren en de bendeleden na zijn ontslag ook geen enkele poging meer deden om deze afpersing en rekrutering verder te zetten, maakt verzoeker geenszins een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade omwille van deze bendeleden aannemelijk.

2.3.6.7. Verder is de Raad nog van oordeel dat in de bestreden beslissing inzake verzoekers profiel als (ex-)werknemer van een garage en de door hem bijgebrachte internetartikels omtrent moorden op garagisten, terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als (ex-)werknemer van een garage, dat u aantoont met een attest en foto’s als dusdanig wordt aangenomen in deze beslissing. Op zich volstaat dit echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U legt ook enkele artikels neer specifiek over moorden op garagisten, waaronder een geval op de Carretera Panamericana. Ook hierbij geldt dat u niet louter kan verwijzen naar uw profiel, maar in concreto een reëel risico op ernstige schade dient aan te tonen, wat in deze niet het geval is. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”* Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij een klacht heeft ingediend tegen de bende. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een ingediende klacht, mist dit bijgevolg feitelijke grondslag.

2.3.6.8. Wat betreft nog het gegeven dat verzoekers vader werd vermoord in 2007 (notities CGVS, p. 9-10), duidt de Raad erop dat dienaangaande terecht het volgende wordt opgemerkt in de bestreden beslissing: *“In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat de moord op uw vader, die u ondersteunt met zijn overlijdensakte, een medisch attest en neergelegde persartikels, niet betwist wordt en dat deze vreselijke gebeurtenis onmiskenbaar een grote invloed op uw leven heeft gehad. Voor de toekenning van een beschermingsstatus dient u echter ook aan de hand van uw persoonlijke vervolgingselementen aan te tonen zelf een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te hebben in uw land van herkomst. Zoals u zelf stelt hebt u nadien met de ouders geen problemen meer gekend, aangezien ze een celstraf van tien jaar hebben gekregen. Bovendien hebben zij mogelijk zelfs een langere straf gekregen omdat er aan het licht kwam dat zij nog andere moorden hadden gepleegd (CGVS, p. 11). U kan dan ook ten gevolge van de moord op uw vader geen actuele gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uwen hoofde aantonen, hoe ernstig deze feiten ook zijn. In casu werden de ouders namelijk veroordeeld en opgesloten door de Salvadoraanse autoriteiten en hebt u in de twaalf jaar na deze feiten geen enkel probleem meer met hen gekend.”*

De Raad stelt vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden bijgebracht die voormelde motivering in een ander daglicht stellen, waardoor deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.6.9. Verder wijst de Raad er nog op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering persoonlijk te worden gevisieerd door bendeleden in El Salvador. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.6.10. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.6.11 Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.12. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker weerlegt op geen enkele wijze bovenstaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Met zijn algemeen betoog dat *“de door bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft”* en dat *“(e)r (...) zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld (afspeelt) tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden”*, toont verzoeker immers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde rapporten en persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Daargelaten de vaststelling verzoeker niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, dat hij toegang had tot zijn dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET